

РЕШЕНИЕ

№ 7880

гр. София, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10731** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Х. А., гражданин на С. срещу Заповед № 5364з-5440/26.10.2023г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която жалбоподателят е принудително настанен Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и неправилна. Жалбоподателят посочва, че заповедта засяга законните му права и интереси в степен, която е драстично по-голяма от необходимата за постигане на преследваната цел. Твърди, че в заповедта липсват мотиви и аргументи защо и как е възпрепятствано изпълнението на заповед за „Връщане“ до държавата на произход, както и въз основа на какви данни е прието, че е налице опасност от укриване на лицето. Излага доводи, че е бил лишен от възможността да се завърне доброволно до държавата на обичайното си пребиваване или произход, поради което са нарушени неговите законни права и материалния закон. Излага още, че оспорената заповед не е обоснована с разумна възможност за връщането му в С., поради което задържането му не преследва законоустановената цел. Твърди се, че не е извършена проверка от органа дали съществува възможност за прилагане на ефективни алтернативни мерки. Моли за отмяна на оспорения акт.

Ответникът директорът на дирекция „Миграция“ оспорва жалбата. Твърди, че по

отношение на заповедта за принудително настаняване материално правните предпоставки за издаването ѝ, наличието на опасност чужденецът да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената принудителна административна мярка са абсолютно доказани с оглед поведението на чужденеца на територията на страната. Изложени са аргументи, че поведението на жалбоподателя показва едно желание на чужденеца да не пребивава на територията на страната, да не се установи тук и да не търси закрила от страната, а напротив търси пребиваване в друга държава членка в З. Европа. Достатъчно данни навеждат, че жалбоподателят може да се укрие, вкл. опитът му за незаконно преминаване на държавната граница.

Прокуратурата на РБ, чрез СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства приема за установена следната фактическа обстановка:

Няма спор между страните, а се установява и от приетата административна преписка, че спрямо А. Х. А. има наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ със Заповед рег. № 5364з-5439/26.10.2023г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР.

Със заповед рег.№ 5364з-5440/26.10.2023г., издадена от директора на дирекция „Миграция“–МВР, сирийският гражданин на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ по ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ за срок до шест месеца, считано от датата на фактическото настаняване.

Като мотив за заповедта е послужило предложение рег. № 5364р-27148/26.10.2023г., в което е посочено, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че е налице опасност от укриването му по чл.15, ал.1, б. „а“ вр. чл.3, т.7 от Директива 2008/115 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Обжалването на процесната заповед е депозирана в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.8 вр. ал.1 ЗЧРБ – Директор на Дирекция "Миграция" –МВР.

Противно на изложеното в жалбата, съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за принудителното настаняване на лицето в СДВНЧ - чл.44, ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ, като посоченото основание е правилно и относимо към наложената принудителна административна мярка.

Съдът намира за неоснователно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви са достатъчни за осигуряване правото на защита на засегнатото лице и възможността

за съдебен контрол за законосъобразност.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваната заповед е и фактически мотивирана доколкото тя препраща към предложение с рег. № 5364р-27148/26.10.2023г., в което са изложени подробни мотиви за необходимостта от настаняването на лицето в СДВНЧ. Мотивите, изложени в предложението напълно съответстват на правното основание –чл.44, ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че А. Х. А. не притежава валидни документи за самоличност, не е влязъл в страната по законовия ред и няма заявен адрес на пребиваване, на който да бъде намерен. Същият отказва категорично да съдейства за издаването на валидни документи за самоличност, с които може да бъде изведен от страната. Същевременно повторно е напуснал страната, не през определените за това места, като последният път е върнат от Федерална република Германия, където е открит да пребивава там нелегално.

Съдът приема, че по отношение на А. Х. А. са налице такива конкретни факти, които сочат на опасност от укриване . С това следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, лицето няма близки или социална среда в България, не е декларирал адрес, на който желае да пребивава. Тези обстоятелства обосновано са дали основание на административния орган да приеме, че лицето би се отклонило от изпълнение на мярката, като също така след като е приключило производството му по ДАБ повторно е преминал държавната граница не през определените за това места в посока З. Европа.

Не са налице и предпоставки за налагане на алтернативни обезпечителни мерки съгласно чл.44, ал.5 от ЗЧРБ. Чужденецът е с неустановена самоличност и без парични средства. За него не е представена декларация от български гражданин, който би могъл да му осигури подслон и издръжка. Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжката на чужденеца в България съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар.16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и

преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно. В случая не се установява възможност за налагане на по-леки обезпечителни мерки.

Предвид данните по делото, че спрямо чуждия гражданин е налице влязло в сила решение, с което е отхвърлена молбата му за международна закрила по ЗУБ, съдът приема, че по отношение на статута му е налице реална възможност да се изпълни наложената ПАМ като се подготви връщането му и фактически се извърши процесът на извеждане. Т.е. не е налице хипотезата на чл.44, ал.8, изр.посл. от ЗЧРБ, връзка пар.16 от Преамбюла и чл.15, пар.4 от Директивата за връщане - когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл.6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. д. № 3121/2022 г., IV отд. на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. д. № 4071/2022 г., IV отд. на ВАС.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. 5264р-27148 от 26.10.2023 г. - задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу заповед № 5364з-5440/26.10.2023г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която жалбоподателят е принудително настанен специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: